

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: V. W., narozený X,
bytem X,
zastoupený obecnou zmocněnkyní Mgr. Bc. K. R.,
bytem X,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2020,
č. j. KUUK/135171/2020/DS/Chyt, sp. zn. KUUK/077761/2020/3,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2020, č. j. KUUK/135171/2020/DS/Chyt, jímž bylo pro opožděnost zamítnuto jeho odvolání a proti rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend, oddělení dopravních nehod, ze dne 2. 4. 2020, č. j. MMUL/OPA/ODN/286668/2018/KruE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti podle § 125c odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena podle § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč ve smyslu § 95 odst. 1 zákona o přestupcích.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnkyni žalobce vhozeno do poštovní schránky dne 23. 4. 2020, čímž se o rozhodnutí dozvěděla. Zmocněnkyně žalobce však rozporuje doručení fikcí, jelikož se tak stalo v době nouzového stavu. Poté, co se zmocněnkyně žalobce o rozhodnutí dozvěděla, dne 4. 5. 2020 bylo podáno odvolání. Dne 20. 5. 2020 byla zmocněnkyni oznámena Českou poštou doporučená zásilka s převzetím do vlastních rukou a s datem uložení v provozovně poskytovatele poštovních služeb pouze do 22. 5. 2020. Z důvodu zkrácených provozních hodin nebyla možnost vyzvednutí zásilky, proto byla poté vhozena do schránky zmocněnkyně dne 25. 5. 2020, toho dne byla zmocněnkyně vyrozuměna o opožděném podání odvolání. Dle správního orgánu bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno zmocněnkyni žalobce dne 14. 4. 2020. Na základě podaného odvolání ze dne 4. 5. 2020 správní orgán prvního stupně sdělil žalobci, že spis vedený u správního orgánu pod sp. zn. MMUL/OPA/ODN/ 286668/2018/KruE předal k projednání nadřízenému správnímu orgánu, a to Krajskému úřadu Ústeckého kraje. Krajský úřad Ústeckého kraje zamítl odvolání jako opožděné s odůvodněním, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 3. 4. 2020 a poté byla vhozena do poštovní schránky dne 17. 4. 2020. Žalobce rozporuje řádné doručení, jelikož písemnost byla vhozena do poštovní schránky bez doručení dle § 20 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) a nedošlo ani k výzvě dle § 23 odst. 4 správního řádu. Žalobce má za to, že odvolání proti rozhodnutí ze dne 2. 4. 2020, sp. zn. MMUL/OPA/ODN/ 286668/2018/KruE, podal v zákonné lhůtě. Žalobce namítá, že zmocněnkyni nebyla vhozena do schránky výzva k vyzvednutí, tudíž se zmocněnkyně mohla seznámit s písemností až po vhození zásilky do schránky, a to dne 23. 4. 2020.
3. Žalobce namítá, že se správní orgán nezabýval skutečnostmi zjištěnými ve znaleckém posudku, který nechal správní orgán prvního stupně vypracovat. Dále žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav pro určení odpovědnosti žalobce, které mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Nezákonnost také spatřuje v tom, že správní orgán přičítá odpovědnost za přestupek na základě své vlastní domněnky odůvodněné mimo jiné i neúčastí žalobce u jednání. Žalobce uplatňuje taktéž námitku nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti, když správní orgán zcela pominul zjištěný stav znalcem, odmítl doplnění posudku a opsal do rozhodnutí tvrzení druhého účastníka. Nepřezkoumatelnost dále spatřuje v tom, že nezjistil skutečný stav věci ve prospěch i neprospěch žalobce, správní orgán nevzal v úvahu pasáže hovořící ve prospěch žalobce. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu je vnitřně rozporné, jelikož nelze přiznat odpovědnost za přestupek jednomu účastníkovi dopravní nehody v závislosti na tvrzení účastníka druhého a zároveň namítá neúplnost nového rozhodnutí, když původní rozhodnutí bylo zrušeno odvolacím orgánem v celém rozsahu. Žalobce dále tvrdí, že rozhodnutí bylo postaveno na selektivních tvrzeních a sebeobvinění žalobce. Žalobce taktéž namítá, že se správní orgán nezabýval napadenou pasáží původního rozhodnutí, a to tvrzení druhého účastníka, které

bylo použito v neprospěch žalobce a ve prospěch druhého účastníka, kdy správní orgán přijal princip in dubio pro reo. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán nebral v potaz poslední vyjádření žalobce ke znaleckému posudku. Žalobce se domnívá, že neprovedení svědecké výpovědi příslušníka PČR, který byl na místě dopravní nehody, je účelové, svědek mohl hovořit jako osoba nezávislá na účastnících řízení a mohl se vyjádřit k psychickému rozpoložení žalobce, které mělo vliv na sebeobviňování žalobce. Žalobce uzavřel, že učiněné závěry správního orgánu jsou porušením zásady rovnosti a porušením zákazu libovůle a navrhuje soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný zrekapituloval ve svém vyjádření k žalobě průběh správního řízení. S ohledem na skutečnost, že je žalobou napadeno konečné rozhodnutí avšak procesní povahy, se žalovaný k ostatním bodům nevyjádřil, vyjádření směřuje pouze k procesu doručování v řízení. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že tvrzení, že zmocněnkyně žalobce neobdržela oznámení o uložení zásilky na poště je tvrzení negativní povahy, které nelze prokázat, avšak žalovaný je v daném případě schopen prokázat opak, tudíž je nezbytné, aby žalobce své negativní tvrzení prokazoval dle obecných pravidel. Žalovaný poukázal na písemný doklad - doručenkou, stvrzující skutečnost, že písemnost odeslána správním orgánem byla adresátovi doručena, adresát byl poučen a poštovní zásilka obsahující písemnost byla provozovatelem poštovních služeb na adresu na ní uvedenou dodaná, a to včetně dne, kdy se tak stalo. Žalovaný uvedl, že na doručence, která je založena ve správním spise, je uvedeno, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení s tím, že zásilka je připravena k vyzvednutí dne 3. 4. 2020 a dále je z něj patrné, že zásilka byla vhozena do poštovní schránky zmocněnkyně dne 17. 4. 2020, nikoliv až 23. 4. 2020. Dle žalovaného tudíž doručování odvoláním napadeného rozhodnutí proběhlo tak, jak vyžaduje správní řád. Žalovaný zdůraznil, že důkazní břemeno v případě určení neplatnosti doručení leží na adresátovi, přičemž zmocněnkyně poukázala pouze na vyhlášený nouzový stav, z čehož dovozuje neplatné doručení Českou poštou. Žalovaný taktéž prověřil způsob doručování zásilek v době nouzového stavu. Opatření ze dne 13. 3. 2020 vyhlášené generálním ředitelem České pošty s.p. se týká pouze adresátů, na které dopadá karanténní opatření. Vzhledem k tomu, že v případě zmocněnkyně nebylo prokázáno, že by na ní dopadala karanténní opatření, bylo doručování zcela standardní. Žalovaný dále uvedl, že písemností ze dne 6. 5. 2020 byla zmocněnkyně vyzooměna o opožděně podaném odvolání. Žalovaný poukázal také na rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se zpochybnění údajů na doručence. Žalovaný má za to, že objektivně zjistil skutkový stav k otázce platného doručení, aby o něm nevznikaly důvodné pochybnosti. Žalovaný závěrem konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu bylo doručováno i žalobci, a to dne 3. 4. 2020 osobním převzetím, zmocněnkyně se tedy mohla s písemností fakticky seznámit již dříve od svého zmocnitele.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

5. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž uvedl, že setrvává na svém dosavadním vyjádření v žalobě. Poukázal na činnost České pošty s. p., která není bezvadná a odkázal na webové stránky, ze kterých je patrné, že pochybení České pošty s. p. při doručování nejsou ojedinělá. Dále zmínil další problematické doručení. Ohledně skutečnosti, že se zmocněnkyně mohla seznámit s rozhodnutím od žalobce, zmocněnkyně uvedla, že žalobce je ve věku 74 let a není schopen bránit svá práva, proto se nechal

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastoupit. Závěrem žalobce uvedl, že žalobce nemá žádnou povinnost nahrazovat činnost doručovatele.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný se po řádném poučení soudu, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k této otázce nevyjádřili.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 2. 4. 2020, č. j. MMUL/OPA/ODN/286668/2018/KruE, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, bylo doručováno zmocněnkyni žalobce na adresu trvalého pobytu, kde nebyla při doručování dne 3. 4. 2020 zastižena. Dle údajů na doručence založené ve správním spise, jí proto byla zanechána výzva a poučení podle § 23 odst. 4 a 5 správního řádu. Následujícího dne počala běžet desetidenní lhůta pro vyzvednutí zásilky. Zmocněnkyně si uloženou zásilku v úložní lhůtě nevyzvedla a dle údajů na doručence byla dne 17. 4. 2020 zásilka obsahující prvostupňové rozhodnutí vhozena do domovní schránky. Žalobce dne 4. 5. 2020, podal prostřednictvím své zmocněnkyně na podatelnu správního orgánu prvního stupně odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
9. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Dle § 19 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) platí, že do vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1 správního řádu, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.
11. Dle § 72 odst. 1 správního řádu platí, že rozhodnutí se účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo ústním vyhlášením. Nestanoví-li zákon jinak, má ústní vyhlášení účinky oznámení pouze v případě, že se účastník současně vzdá nároku na doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Tato skutečnost se poznamená do spisu.

12. Dle ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) věty před středníkem správního řádu je lhůta zachována, je-li posledního dne lhůty učiněno podání u věcně a místně příslušného správního orgánu anebo je-li v tento den podána poštovní zásilka adresovaná tomuto správnímu orgánu, která obsahuje podání, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence anebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě.
13. Dle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že pokud připadne konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den.
14. Dle ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.
15. Podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.
16. Zdejší soud předesílá, že v případě, že odvolací správní orgán zamítne odvolání jako opožděné, může soud ve správním soudnictví zkoumat pouze to, zda byly dány zákonné důvody pro takový postup odvolacího orgánu. Nemůže tedy posuzovat žádné jiné s tím spojené skutečnosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-11).
17. Nejprve považuje soud za nezbytné upozornit na to, že předmětem soudního přezkumu v dané věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce pro opožděnost. Jelikož odvolání proti rozhodnutí prvního stupně jako opožděné žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 9. 2020, sp. zn. KUUK/077761/2020/3 zamítl, v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 27. 5. 2010 č. j. 5 As 41/2009-91) se konkrétními námitkami, uplatněnými v opožděném odvolání nezabýval.
18. V rozsudku ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009-91 Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůraznil „že rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti či nepřípustnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit, proto také není odvoláním napadené rozhodnutí na základě opožděného či nepřípustného odvolání současně potvrzováno. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je tedy soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, nebo rozsudek Nejvyššího soudu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního soudu ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).“

19. Z uvedeného vyplývá, že zdejší soud je oprávněn přezkoumat rozhodnutí žalovaného pouze z toho hlediska, zda bylo odvolání žalobce po právu zamítnuto jako opožděné, či nikoliv. Soud se tedy nemohl zabývat námitkami uplatněnými v žalobě, které směřovaly proti rozhodnutí správního orgánu.
20. Žalobce v žalobě namítal, že jeho zmocněnkyni nabyla řádně ponechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky obsahující prvostupňové rozhodnutí a že následně byla zásilka do schránky jeho zmocněnkyně vhozena až dne 23. 4. 2020. Žalobce tedy rozporoval údaje obsažené na doručence založené ve správním spise, kde bylo uvedeno, že výzva s poučením byla zmocněnkyni žalobce ponechána dne 3. 4. 2020 a následně byla zásilka vhozena do schránky zmocněnkyně žalobce dne 17. 4. 2020.
21. Obdobnou situací se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 9. 2014, č. j. 8 As 56/2014-24. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Současná úprava doručování fikcí podle správního řádu důsledně vychází ze zásady vigilanti bus iura scripta sunt (bdělým náleží práva), podle které má každý aktivně střežit svá práva (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, čj. 2 As 35/2011 – 54). Nelze klást k tíži správnímu orgánu, že si stěžovatel neověřil, kdy nastala fikce doručení, a kdy uplynula odvolací lhůta.*
22. Stěžovatel namítl, že mu nebylo doručeno již oznámení o uložení zásilky, a zásilka tak nebyla připravena k vyzvednutí podle § 24 odst. 1 správního řádu. Tato námitka není důvodná. V soudním spise nemá oporu tvrzení, že krajský soud neprovedl žádný důkaz o tom, že byl stěžovatel o uložení zásilce vyrozuměn 1. 11. 2013. Krajský soud poukázal na doručenkou. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně vyložil, že doručenka zakládá vyvratitelnou domněnku správnosti údajů na ní uvedených. Ke zpochybnění údajů vyplývajících z doručenky musí adresát rozhodnutí předstíhat jinou, avšak srovnatelně pravděpodobnou verzi reality (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, čj. 9 As 65/2009 – 61). Stěžovatel však tvrdil jiný než z doručenky vyplývající skutkový stav pouze zcela obecně a nepředložil žádná tvrzení a tím méně důkazy, které by nasvědčovaly, že poštovní doručovatel v jeho případě jakkoliv pochybil. Pokud hodlal údaje na doručence zpochybnit, nemohl tak činit zcela nekonkrétními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, čj. 8 As 106/2012 – 40) o tom, že poštovní služby zajišťovali brigádníci. Rovněž případně netvrdil, že by činil jakékoli kroky ke zjištění data účinků doručení zásilky poté, co mu následně byla vhozena do domovní schránky zásilka určená do vlastních rukou.“
23. Dále Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku konstatoval: *„Podle stěžovatele nebyly řádně splněny podmínky pro uplatnění fikce doručení. Stěžovatel mezi tyto podmínky zařadil jednak výzvu k vyzvednutí uložené zásilky, a dále vhození nevyzvednuté zásilky do schránky příjemce po uplynutí úložní doby. Fikce doručení přitom podle stěžovatele nemohla nastat dříve, než byla nevyzvednutá zásilka vhozena do schránky příjemce. S uvedeným názorem se Nejvyšší správní soud neztotožnil, protože nevyplývá z platné právní úpravy. Ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu jednoznačně stanoví, kdy je zásilka doručena v případě, že si ji adresát v desetidenní lhůtě nevyzvedne. Z žádného ustanovení správního řádu nevyplývá, že by pravidlo uvedené v § 24 odst. 1 správního řádu bylo modifikováno tím, kdy je písemnost následně vložena do domovní schránky a že by tedy okamžik doručení písemnosti měl být určen od následného vhození písemnosti do domovní schránky. Stěžovatelův názor by naopak znemožnil aplikaci pravidla o fikci doručení nevyzvednuté zásilky posledním dnem desetidenní*

lhůty, protože k vhození do domovní schránky se přistoupí právě až po uplynutí desetidenní lhůty (srov. § 23 odst. 4 in fine správního řádu).

24. *V nyní posuzované věci byla zásilka vhozena do domovní schránky stěžovatele a nelze tvrdit, že se tak stalo nepřiměřeně dlouho po doručení zásilky fikcí. Naopak, stalo se tak ještě před uplynutím odvolací lhůty. Odvolací lhůta marně uplynula 26. 11. 2013. Stěžovatel tedy měl i v mezidobí čas na to, aby proti rozhodnutí podal včasné odvolání. Nebyl v důsledku doručování fikcí zbaven svých procesních práv zaručených Listinou základních práv a svobod.*
25. *Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel měl možnost pokusit se zvrátit účinky fikce doručení postupem podle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 správního řádu, podle kterých může požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Musí však prokázat, že si nemohl uloženou písemnost vyzvednout v zákonné lhůtě pro svou dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu. Ze správního spisu však neplyne, že by stěžovatel této možnosti využil a stěžovatel to ani netvrdí.“*
26. *Soud konstatuje, že ve výše uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu byla řešena věcně téměř totožná situace, jako v předmětném řízení. Soud se plně ztotožňuje s výše uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu a nemá žádný důvod se od nich jakkoli odchýlit.*
27. *Žalobce ve své žalobě zůstal u pouhého tvrzení, že jeho zástupkyni nebyla ponechána řádně výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením a že jeho zástupkyni byla zásilka vhozena do schránky až dne 23. 4. 2020, a to aniž by předložil nějaká konkrétní tvrzení či důkazy, ze kterých by vyplývalo, že doručovatel při doručování dané zásilky pochybil. S ohledem na tuto skutečnost, soud konstatuje, že ze strany žalobce tedy nedošlo k vyvrácení vyvatitelné domněnky o správnosti údajů uvedených na doručence. Z údajů na doručence vyplývá, že zástupkyni žalobce byla výzva k vyzvednutí uložené zásilky ponechána dne 3. 4. 2020 a zásilka samotná byla do její poštovní schránky vhozena dne 17. 4. 2020. Z obsahu žaloby ani z jiného tvrzení žalobce či obsahu správního spisu nevyplývá, že by se žalobce či jeho zástupkyně snažili ověřit, kdy byla předmětná zásilka doručována a kdy nastala fikce doručení.*
28. *S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že v případě prvostupňového rozhodnutí nastala fikce doručení tohoto rozhodnutí zástupkyni žalobce v souladu s údaji uvedenými na doručence a v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu dne 14. 4. 2020. Od tohoto data pak počala žalobci běžet lhůta k podání odvolání. Posledním dnem lhůty pro podání odvolání tedy byla středa 29. 4. 2020. Na tomto místě je dle soudu nutné podotknout, že i po vhození do poštovní schránky zmocněnkyně žalobce dne 17. 4. 2020 (resp. 23. 4. 2020 dle tvrzení žalobce) stále ještě zůstávala žalobci zachovaná část lhůty, ve které bylo možné odvolání včasné podat (12 dnů dle údajů na doručence, respektive 6 dnů dle tvrzení žalobce). Skutečnost, že si žalobce či jeho zmocněnkyně neověřili, kdy došlo k doručení prvostupňového rozhodnutí fikcí, a že ponechali podání odvolání na poslední den lhůty, jejíž počátek běhu si sami bez dalšího dovodili, nemůže být v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělým náleží práva), kterou je ovládána právní úprava doručování fikcí, dle soudu kladeno k tíži správním orgánům. Odvolání žalobce datované dne 1. 5. 2020 a podané dne 4. 5. 2020 tedy bylo dle soudu podáno po marném uplynutí lhůty k odvolání, která končila dne 29. 4. 2020. Z obsahu správního spisu ani žaloby nevyplývá, že by se žalobce pokusil zvrátit účinky fikce doručení postupem podle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 správního řádu. S ohledem na výše uvedené, tedy žalovaný dle*

soudu v souladu se zákonem a skutkovým stavem předmětné odvolání žalobce vyhodnotil jako opožděné. Žalobcem podanou žalobu soud tedy vyhodnotil jako nedůvodnou.

29. Pro úplnost soud podotýká, že žalobce odkazoval v žalobě na opatření generálního ředitele české pošty týkající se doručování zásilek adresátům v karanténě nebo v případě plošné karantény, kde bylo uvedeno, že se prodlouží doba uložení a nebudou zásilky doručovány. Z obsahu správního spisu však vyplývá, že dle tohoto pokynu v daném případě nebylo postupováno – dle údajů na doručence byla zanechána výzva a následně byla zásilka vhozena do schránky adresáta. Žalobce pak ani neuvedl žádnou skutečnost, ze které by bylo možné dovodit, že by v rozhodné době byl žalobce či jeho zástupkyně v karanténě, či byla jinak omezena v důsledku pandemie jejich možnost přijímat zásilky. Tento poukaz tedy dle soudu nemohl mít žádný vliv na výše uvedené závěry.
30. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. srpna 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

